

PIETRELCINAI SZENT PIO ATYA ÉLETE

20. rész – „Erősnek kell lenni ahhoz, hogy naggyá lehessünk.”

Minden hatásnak egy ellenhatás felel meg, akárcsak a fizika törvényeiben. Talán a gyanakvások, gyanúsítgatások, az alaptalan vádak készítették a rendtartományfőnökét arra, hogy a helyzet tisztázására apostoli vizitátort kérjen. Pio atya leghűségesebb követői világgá kürtölik, hogy mi készül, mert úgy gondolják, azért kerül sor erre a lépésre, mivel Pio atya nem nyitotta ki eléggé az erszényét. Az újabb kivizsgálás bejelentése pörölycsapásként hat. Emlékezve még a harmincas években elszenvedett áldozatokra, Pio atya megrémül, de az imából és elmélkedésből erőt merít, hogy tovább léphessen. Azt mondja barátainak: **„Erősnek kell lenni ahhoz, hogy naggyá lehessünk.”** Keserűen, de reálisan jegyzi meg: **„Az élet olyan küzdelem, mely elől nem térhetünk ki.”** És ezúttal is bátran, nyugodtan és készségesen fogadja az új próbatételt. 1960-ban, betakarításkor érkezik a hír, hogy msgr. Maccariti nevezte ki vizitátornak. Az események legapróbb részleteit is felfújni igyekvő fanatikusok nyomban terjeszteni kezdik, hogy megint üldözés indul egy szent ember ellen. Pio atya a sorsával megbékélve néz a dolgok elébe, és bölcsőbb magatartásra inti barátait. Hiszen a bölcsesség alapján véve jellegzetes keresztény erény. Az aggodalom és nyugtalan várakozás perceit élék most a Gargano hegyén. És mikor a Csodatévő Szűzanya kolostorába megérkezik a római prelátus, azonnal világossá válik, hogy küldetésének nem a fanatikusok eltávolítása a célja, hanem épp ellenkezőleg: az ő históriájukat felhasználva akarnak a stigmatizált barátról képet festeni. Ez döntő fontosságú pillanat Pio atya életében.

A 73 éves pietrelcinai kapucinus ismét a forgószél közepébe került, ám nem a saját hibájából, hanem egy sor olyan dolog miatt, melyhez még közvetve sincs köze. Nem világos, kinek mi a szándéka. Ki rendelte el az újabb vizsgálatot? A miniszter generális azért kért-e vizitátort, mert kétségei támadtak rendtársa magatartásával kapcsolatban, vagy azért, mert mások kényszerítették erre? Vagy ez egyszerűen csak a szeretet jele volt? Sok tekintélyes tanú feltételezi, hogy a kapucinus rend legmagasabb rangú képviselője azért szánta el magát erre a nagy lépésre – jöllehet tudta, hogy ezzel nagy fájdalmat okoz a stigmatizált szerzetesnek -, mert tisztázni akarta a San Giovanni Rotondói kolostor és a Szenvedés Enyhítésének Háza körül támadt félreértéseket. Tény, hogy 1960. július 29-én a vatikáni küldött azzal a megbízással érkezik Rómából Pugliába, hogy fényt derítsen a helyzetre. Mielőtt felmenne San Giovanni Rotondóba, megáll Foggiában, hogy a provinciálissal beszéljen. Azt látja, hogy Manfredónia érsekének Pio atya közösségével való kapcsolatai megmagyarázhatatlan módon elhidegültek. Egy kapucinus kolostor megnyitása körül támadt közöttük nézeteltérés. Az emberek azt beszélik, hogy a testvéreknek jelentős összeget kellett volna befizetniük a kúria pénztárába, ezt azonban megtagadták. A vizitátor megérkezése San Giovanni Rotondóba igen nagy megaláztatás Pio atyának. Mély válságban van, mert úgy érzi, mindenki elárulta és elhagyta. Úgy érzi, szinte összeroppantja a szenvedés. Éveken át szívósan harcolt az életéért, még látszólag leküzdhetetlen akadályokat is legyőzött. Most pedig annak előszobájában, amit ő „örök tavasznak” nevez, a megváltó halált szeretné hívni.

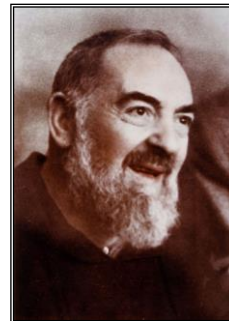

Elúzi azonban a Gonosz által sugallt kártékony gondolatokat, nehogy magukkal ragadják egy gyenge pillanatában. Szegény szerzetes szíve lázong, de bízik az isteni igazságosságban és könyörületességben. A pápa küldötte – ahogyan az emberek a Rómából érkezett monsignorét hívják – a „ház”-ban száll meg, amelyet a stigmatizált barát azért épít, hogy enyhítse a testi fájdalmat, valamint hogy lelkileg és erkölcsileg ismét talpra állítsa az ezernyi problémával küszködő embereket. A világ megannyi villogó kard, és – miként este lefekvés előtt Pio atya megjegyzi barátainak – amíg csak van valahol leheletnyi élet, addig nem szűnik meg az elkeseredett küzdelem jó és rossz között. A San Giovanni Rotondói ház, ahol a nagy inkvizítor felüti főhadiszállását, azért épül, hogy legyőzze a fizikai rosszat, és előmozdítsa a jót. Pio atya azt mondja: **„Bármennyire nagy is a tudomány, mindig csak szegényes Isten nagyszerű misztériumához képest.”**

A gyakran mesterségesen szított és a tagadhatatlan fanatizmus táplálta vitákon túl az ügy ismeretében elmondható, hogy a pietrelcinai szerzetes megfelelő módon fűzi össze a felebaráti szeretetet az Isten iránti szeretettel. Ám Isten hivatalnokainak mélyre kell hatolniuk, a legjelentéktelenebb részletekre is rá kell világítaniuk, és minden rendelkezésükre álló anyagot meg kell vizsgálniuk, még azt is, ami első ránézésre kevésbé meggyőzőnek tűnik, vagy sérült, de legalább is használt árunak látszik. A vizitátornak és a Csodatévő Szűzanya kolostor közösségének találkozására fagyos légkörben kerül sor. Mindenki lesüti a szemét, és maga a küldött is csak annyit tesz, hogy felolvassa a kinevezésről szóló dekrétumot. Majd mielőtt visszavonulna szállására, közli, hogy mindenkiel egyenként fog beszélni. Azt mondja, jobb így, hogy ne legyenek túlságosan szem előtt és ne keltsenek gyanakvást. Ezután mindenki a cellájába siet, hogy rendet tegyen emlékezetében. Néhányan áttűrik a régi feljegyzéseket, hogy olyan dátumokat, számokat találjanak, melyekből rekonstruálhatják a közösség eddigi életét. Pio atya próbálja magát megóvni az aggodalomtól és nyugtalanokodástól, és az imádsághoz menekül, állandóan azt ismételve magának, hogy az emberi igazságtalanság szomorú előadásának nem szabad a lelket megzavarnia, mert a dolgok rendjében az igazságtalanságnak is megvan a maga értéke. Biztos, hogy egy napon felragyog Isten igazságosságának elkerülhetetlen győzelme. Míg a Csodatévő Szűzanya kolostorban óráról órára várják a római monsignore visszatérését, San Giovanni Rotondóban elkezdődik a kihallgatás első szakasza. A pápai küldött és a helyi klérus közötti találkozás során színre lépnek a klán még élő tagjai, akik a 20-as és 30-as években kígyó-t-békát kiáltottak mindenkire és mindenre. A revans szelleme erősnek bizonyul, és a Szenvedés Enyhítésének Házában, a vizitátor szobájában sok olyan ember adja egymásnak a kilincset, akik mielőtt átléptek volna a kórház küszöbét, betértek a plébániára az espereshez. Felmerül a gyanú, hogy a kivizsgálást a szokásos mederbe akarják terelni. Pio atya néhány lelki gyermeke is siet aggodalmát bizalmas barátaival megosztani. Azt beszélik, megint a stigmatizált szerzetes erkölcsére vonatkozó kérdéseket fognak feltenni.....(folytatás következik).

A Vatikáni Rádió híradásából: A 8.000 hívő befogadására épített új templom kriptájába helyezik majd el Pio atya földi maradványait. Az altemplom és az odavezető folyosó falait díszíti most a sok-sok mozaikkép egyfajta szegények bibliájaként, melyet Mark Rupnik szlovén jezsuita művész készített Jézus, Szent Ferenc és Pio atya életéről. A szentírási események mellett olyan témák is szerepelnek a képeken, mint a meghívás, az ellentmondás a gonosznak, a szentségek, a lelki harc, az imádság, a szeretet elsődlegessége. A mozaikképek egyikén Pio atya bilokációját ábrázolta a művész, ahogy szentmisét mutat be Mindszenty bíborosnak fogsága idején. A témát P. Rupnik Pio atya szentté avatási „Positio”-jának dokumentumaiból vette.

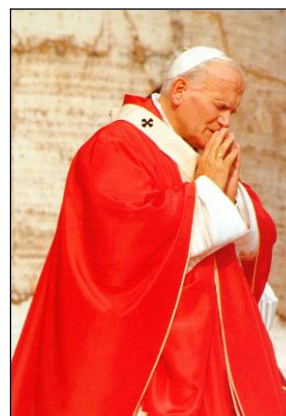
P. Rupnik: „Nagyon fiatal voltam, amikor Londonban részt vettem Mindszenty bíboros egy miséjén, ami nagy hatással volt rám. Azt hiszem, hogy a magyar nép, csakisúgy, mint Közép-Kelet-Európa minden népe, sokat szenvedett, főleg a keresztények, az elmúlt évszázad utolsó évtizedeiben. Amikor tanulmányoztam Pio atya bilokációit, és közöttük Mindszenty bíborosnál tett jelenését, rögtön gondoltam, hogy talán ez a legrendkívülibb az egész spirituális teológia történetében. A bilokálás teológiailag a Szentlélek ajándéka az egyháznak, néhány szent, néhány spirituális személy által. Célja, hogy megerősítse a hívőket a feltámadásba vetett hitükben. A nyolcadik nap, vagyis a Feltámadás napjának elővételezése, amelyben a test megszabadul a tér és idő kötelékeitől, és feloldva ettől a két dimenziótól, valóban pneumatikus, spirituális lesz. Pio atya Mindszenty bíborosnál tett bilokációjakor magával vitte a szentmise minden kellékét. Ez azért rendkívüli, mert általában a bilokáció alkalmával a szentek, a személyek változtatnak helyet. Ő azonban tárgyakat is magával vitt. Mint az előbb mondtam, a nyolcadik nap, vagyis a Feltámadás, Krisztus napjának elővételezéséről van szó. Felmerül a kérdés: a világ melyik anyaga alkotja már most a nyolcadik nap részét? A szentségekkel kapcsolatos matéria. Ezért vitte tehát magával Pio atya a kenyeret és a bort, mert azok olyan anyagok, amelyek az Eucharishtiában Krisztus Testévé válnak. Rendkívüli dolog, hogy Pio atya Mindszenty bíboroshoz megy, segít neki a szentmise bemutatásában, amelyre olyan nagyon vágyott a bíboros. Ezt maga Pio atya mondja el szó szerint a „Positio”-ban. A bíboros nagyon szeretett volna szentmisét bemutatni, de természetesen nem engedték meg neki. Pio atya azt is elmondja, hogy sokáig, hosszasan beszélgettek. Számomra rendkívüli, hihetetlen tanúságtételről van szó. - A jelenetet jobb és baloldalon arany mozaikokból kirakott, négy méter magas keret szegélyezi, mintegy belátunk a bíboros börtöncellájába, amelynek asztalán jelen vannak a szentmise kellékei. Szent Pio atya kapucinus csuhában, glóriával, míg Mindszenty bíboros rabruhában, fején püspöki sapkával látható. Meg vagyok győződve róla, hogy bár Mindszenty bíboros kánonilag még nem tartozik a boldogok közé, szent ember volt, nagy hitvalló, aki tanúságot tett a Krisztushoz és az egyházhoz való hűségéről, valóban nap mint nap megmutatta, hogy számára Krisztus fontosabb az életénél is.”

„... a családot járja át egészen a Lélek,
amely mosolyogva tud lemondani önmagáról,
mosolyogva tudja mindig és egészen fölláldozni önmagát.”

Padre Pio
3/4.

II. János Pál pápa imádsága Pio atya szentté avatása alkalmából

Szent Pio atya! Taníts meg bennünket is imádkozni! Mi is az evangéliumi kicsinyek közé számoltassunk, akiknek az Atya megígérte, hogy feltárja országának titkait. Taníts meg bennünket úgy imádkozni, hogy soha el ne fáradjunk, bár ő jobban tudja, mire van szükségünk, mielőtt még kérésünk megfogalmazódhatott volna!

Eszközd ki számunkra a hit látását, hogy képesek legyünk felismerni a szegényekben és szenvedőkben Jézus arcvonásait. Támogass a lelki harc és a próbatétel idején, és ha elesünk, megtapasztalhatjuk a megbocsátás szentségének örömet.

Ajándékozd nekünk vallásosságodat, amellyel azt a Máriát tisztelted, aki Jézus Anyja és mindnyájunk anyja. Kísérj el bennünket földi zarándokutunkon, amely az örök haza felé tart, amelyet mi is szeretnénk elérni, hogy ott szemlélhessük az Atya, a Fiú és a Szentlélek dicsőségét. Ámen.

